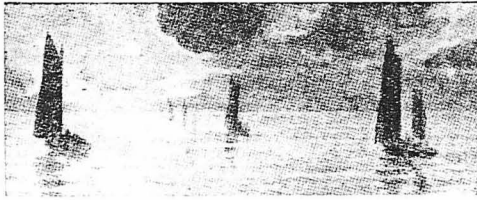

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

(Συνέχεια
εκ του προ-
ηγούμενου)
Θέλει αυ-
τός την
άσχη, θέ-
λει να προ-

καλέσει για να έγγισθ.
Θά του μιλήσω ξέω από τ'α δόντια, με όλη μου την ειλικρίνεια σκληρά ίσως, μα έτσι πρέπει για να ήσυχάσομαι και οι δύο.
'Η χαρμαίερα με ειδοποίησε αυτή τη στιγμή πως ο 'Ερνέστος με περίμενε αυτή τη στιγμή για τσάι.
Δυό λόγια άκομα στο ημερολόγιό μου και βγαίνω.
Παιός ξέρει ποτέ θά το συνεχίσω.
Φεύγω...
'Εξω είναι καλός ο ήλιος. 'Ο ήλιος γελάει πρόσχαρος...
Κι' όμως ή ψυχή μου είναι τόσο λυπημένη!...
Σήμερα... σήμερα είναι ή μοιραία ήμερα.
Τό νοιώθω τόσο καλά...
Θεέ μου! Σε σένα εμπιστεύομαι την αγάπη μου, την εύτυχία μου, τό μέλλον μου...

('Απ' τ'ο 'Ημερολόγιον τ'ου 'Ερνέστου Σαβάζ).

Τό πρωί

'Η Λιάνα έστ'ις βιαστικό τό τσάι της και τειράζεται να φύγη. Καί μένα ξομαξυπνοίιν μέσα μου ή ύποψις, ή τρομερή ύποψια που με βασανίζει τόσον καιρόν.

Γιατί ήταν τόσο νευρικός μαζύ μου;
Γιατί μου μιλούσε άπότομα κι' άφροημένα;

Πρέπει λοιπόν να κόρω την πεϊό χυδαία πράξι της ζωής μου. 'Ναί, άφου είναι άνάγκη θά γίνη. Θά καταφύγω σ' ένα άτυποπρακτορείο. Θά ζητήσω να την παρακολουθήσουν. Θά τό κόρω τώρα άμέσως... Ντρέπομαι γι' αυτό, νοιώθω πως κοκκινίζω. Είναι ή πεϊό έλεεινή πράξι που μπορεί να κόρη ένας σύζυγος για την γυναίκα του...

Τι να κόρω, Θεέ μου, τι να κόρω! Λιάνα!... 'Αν είσαι άθώα συγχώρησέ με για την πράξι μου αυτή, την τόσο χυδαία και τόπο άνανδρη!...

'Αν άποδειχθ'η πως είσαι άθώα θά έξιλωθ'ω για τό σφάλμα μου, θά γίνω σκλάβος σου σ' όλη μου τη ζωή.

'Ας είναι έτσι όμως... 'Ας άποδειχθ'η ή άθωότης σου κι' άς τυραννούμαι για τό λάθος μου κι' άς ύποφέρω όσο ξω...

Είναι στο δωμάτιό της. Δέν έχει φύγει άκόμα.

Θά τηλεφωνήσω άπ' τ'ο γραφείο μου στο πρακτορείο πούχε καταφύγει κι' ό Καστελάν, όταν έχασε τ'α διαμαντικά της γυναίκας του...

'Ότι έχει να γίνη πρέπει να γίνη σήμερα, τώρα άμέσως. Κάθε άργοποια είναι περ'ιτ'η πεϊά και με σκοτώνει.

Εύτυχως μούχει μείνει στη μνήμη μου ό αριθμός τ'ου τηλεφώνου τ'ου πρακτορείου αούτου...

'Η Λιάνα δέν έφυγε άκόμα.

'Η χαρμαίερα μου ειπε πως κάθεται στο γραφείο της και γράφει. 'Ετσι θά πρ'ατόσει, φαντάζομαι, να γ'οθη να με ξ'η ό άνθρωπος τ'ου πρακτορείου πριν φύγη.

Ποτέ δέν αισθάνθηκα ότι αισθάνομαι σήμερα, τη στιγμή αυτή. Φοβόμαι, άγωνία, άνυπομονή, ντρέπομαι!... Τηλεφωνήσω στο Πρακτορείο κ' έστ'ερμε τό χέρι μου. Νόμιζα πως θά σφρασιτώ κάτω... έτραυλίξα...

'Ηρθε ό ίδιος ό διευθυντής τ'ου πρακτορείου στο τηλεφώνο. Μ' άκουσε με προσοχή κ' έδειξε έξαιρετική πρ'οθυμία.

Μου ύποσχέθηκε να μου στείλ'η τόν πεϊό ειδικόν άπ' τούς ύπαλλήλους του...

Κι' όμως, νομιζω πως άρχισα κι' όλας να μετατοιώνω.

'Εγώ, ό 'Ερνέστος Σαβάζ, θά δεχθ'ω σέ λίγο στο σπίτι μας έναν ντετέκτιβ, έναν άγνωστο, ένα πρόστυχον ίσως άνθρωπο και θά του άναθέσω να παρακολουθήση, να κατασκοπεύση, την γυναίκα μου; 'Εγώ; — 'Εγώ;

'Εχω την έντύπωση τ'ου ανθρώπου που τόν έμπάτισαν καταμεσης τ'ου δρόμου. Ντρέπομαι τόσο που θά ήμουν εύτυχής άν άνοιγεν ή γ'η να με καταπιεί!...

Λιάνα!... 'Αν τό μάθης ποτέ αυτό δέν θά με συγχωρήσης, τό

ξέρω... Μά τό φταίξιμο δέν είναι έντελώς δικό μου. Είσαι τόσο διαφορετική τελευταία!...

Καταλοβαίνω καλά πως κάποιο μυστήριο κρύβεται σ' όλην αυτή την ιστορία. Σήμερα θά τό μάθω. Σήμερα ή ή γαλήνη ή ή συμφορά...

Νά!... 'Ακούω τό κουδοίιν να χτυπάει.
Θάναί ό άνθρωπος τ'ου πρακτορείου.
Δέν πρέπει να τόν δεχτώ εδώ.

'Αν τό καταλάβαινε ή Λιάνα θά ουνέβαιναν πολύ δυσόρεστες ιστορίες.

Πρέπει να τρέξω στο κάτω γραφείο. 'Εκει θά είμαστε ήσυχoi...

('Απ' τ'ο 'Ημερολόγιον τ'ου 'Ερνέστου Σαβάζ).

(Συνέχεια)

Τετέλεσται!...
Πρό όλίγων λεπτών έκαμα την πεϊό χυδαία πράξι της ζωής μου. Πρό όλίγων λεπτών υπέγραψα την θανατική μου καταδική!
'Αν άνακαλίψω πως ή Λιάνα είναι ένοχη άπέναντί μου θά πεθάνω!

Δέχθηκα τόν ντετέκτιβ στο γραφείο και κατόρθωσα να τ'ου δώσω να καταλάβ'η τί ζητώ. Λίω πως κατόρθωσα να τ'ου δώσω να καταλάβ'η γιατί ή κατάσταση μου δέν περιγράφεται. 'Εχασα τ'α λόγια μου. 'Ενοιωθα την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά.

'Επί τέλους κατόρθωσα να έξηγηθ'ω μαζύ του. Αυτίς μου φέρθηκε πολύ λεπτά, με πολύ τάκτι, πράγμα που μούκαμε πολύ καλή έντύπωση.

'Αντελήφθη την ταραχή μου και την άγωνία μου και προσπάθησε να με καθησυχάση:

— Μείνετε ήσυχος κ. Σαβάζ. Θά ένεργήσω μ' όλη την λεπτότητα και την διάκριση, που άπαιτεί ή ύπόθεσις σας...

— Δέν θέλω ν' άντιληφθ'η τίποτε ή... Δέν μπόρεσα να προσφέρω τ' όνομα της Λιάνας.

— Δέν θ' άντιληφθ'η κανένας τίποτα. Θά ένεργήσω με περισοκρη, θά σάς δώσω την έκθεσή μου και κατόπιν θά λησμονήσω τ'α πάντα.

— Σας εύχαριστώ κύριε, τ'ου ψιθύρισα συγκινημένος.

'Ό ντετέκτιβ άφησε να περάση λίγο ή ταραχή μου και μ' έρώτησε:

- 'Η κυρία είναι εδώ τώρα;
- Ναι, στο δωμάτιό της.
- Θά βγ'η ξέω;
- 'Από στιγμή σέ στιγμή.
- Χρησιμοποίησέ τό άμάξι και όταν βγαίνει ξέω;
- 'Όχι πάντοτε...
- Ξέρετε ποθ' θά πάη σήμερα; Μήπως σάς τό ειπε;
- 'Όχι.
- Ποθ' πηγαίνει πεϊό συχνά;
- Στ'ης φίλης της, στ'ης κομητήσης...

Δέν είπομε περισσοτέρα.
'Ο άνθρωπος τόν όποιον έγώ ό ίδιος χρησιμοποιούσα για να καταστρέψω ίσως την σύζυγικήν μου εύτυχία, μ' έχαιρέτησε έτοιμος να φύγη.

— Ποτέ θά σάς δώ; Τόν ρώτησα έξαφνα.

— Τό άπόγευμα. 'Αν θέλετε στέλειτε κάποιον στο πρακτορείο... 'Εκτός άν επιθυμείτε να σάς φέρω την έκθεση εδώ...

— 'Όχι, ειπα. Θά στείλω να την έρ'ω από τό πρακτορείο... 'Εφυγε...

Σέ λίγο άκουσα και την Λιάνα να κατεβαίνη.

Δέν πήρε τό άμάξι.
'Ισως γιατί ό καιρός ήταν καλός. Προχώρησε πεζή...

Ούτε ζήτησε καν να με δ'η, να με χαιρετήση.

Αυτό πεϊά μούκαμε θλιβερή έντύπωση. Γιατί φέρθηκε έτσι; Τ'ην είδα από τό τζάμι να προχωρ'η πεταχτή και σβέλητη στο πέσο.

δρόμο, με την ώραία της κορμστασιά, λιγερή σαν 'Αρτεμις και ή καρδιά μου σφίχτηκε περισσοτέρα...

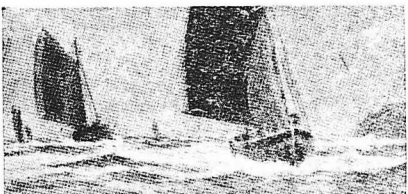
Ποθ' να πηγαίνη τάχα;

Δέν μπόρεσα να την ρωτήσω που θά πάη. Κι' άν την ρωτούσα; Θά μού τό έλεγε;...

Κι' Ποτέ δέν μπορεί να ξέρη ένας σύζυγος που πηγαίνει ή γυ-

Είμαι δική σου!... δική σου!...

ναίκα του. Υπάρχει μόνον ή άμοιβαία έμπιστοσύνη μεταξύ τους. Αί σύζυγοι πού νομίζουν πως τά ξέρουν όλα σχετικάς με την ζωή των συζύγων των είναι ήλιθία!

Τί χροιάζεται όμως ή πολυλογία ; Τά πράγματα έχουν φθάσει πιά στά άκρα. Λίγες ώρες με χωρίζουν από τό άπόγευμα, από την εύτυχία και την γαλήνη ή την δυστυχία και την ντροπή. Θά ήθελα, να είχα κάποια άσολογία έν τώ μεταξύ για να μη οζέπτομαι τίποτε, τίποτε άπολύτως...

(Απ' τό 'Ημερολόγιο του Ζάκ Μονέλ

9 τό πρωί

Σήμερα είμαι καλύτερα. Νοιώθω την δύναμη για να σηκωθώ. Άρξεί νάρθη ή Λιάνα. Αισθάνομαι την ανάγκη να πάω στην έξοχη, να τρξώ, ν' αναπνεύσω καθαρόν άέρα... Η Λιάνα δέν θ' άρνηθή να με άκολουθήση. Α! έπ'τρα πιά την άπόφασί μου. Θά δώσω έγώ ένα τέλος στην ιστορία αυτή. Θά προσπαθήσω να παρασύρω την Λιάνα σ' άπεριστοιχίες. Θά τό μάθη όπωσδήποτε ό 'Ερνέστος και θά ένοθώμε για πάντα...

Πρέπει όμως να ρθή σήμερα. Μοί τό ύποσχέθηκε άλλωστε... Άν τελειώσει αυτή ή ιστορία όσο τό δυνατόν πειό γρήγορα, θά πάρω τη Λιάνα να φύγουμε για την 'Ιταλία, άφού αναθέσωμε σ' έναν καλό δικηγόρο την ύπόθεση του διαζυγίου της.

Θά τελειώσει όμως ; Πόσες φορές δέν μοιλε γυρισμένη στην άγκαλιά μου : «Είμαι δική σου !.. Δική σου !.. Άπόψε θά τά πώ όλα στον 'Ερνέστο !» Κι' όμως έδιστασε, έλιποψύχησε.

Θυμώμαι πως μοί τό όρκίστηκε άκόμη αυτό. 'Επρόκειτο να πάη σ' ένα μεγάλο χορό... —Αυτός θάνατι ό τελευταίος μου χορός> μοί είπε. Τή νύχτα πού θά γυρίσωμε σπίτι, θ' άνοιξω στον 'Ερνέστο την καρδιά μου Κι' όμως... Καί πάλι δέν είχε την δύναμη να του πη τίποτα. Την είδα στον χορό αυτό, πού τον άπακαλοΐσε <τελευταίο χορό>, σταν όποιος θά την άδηλούσε ό σύζυγός της. 'Ελαμπε όλόκληρη. Κι' ό 'Ερνέστος ήταν όραιος μέσα στην κομψή σερασιά του...

Είχαν φάει ξξω, είχαν κίμει μιιά βίβλιτα στού Προξενεύου της 'Ισπανίας, ήταν γεμάτη ζωή.

Γιά μιιά στιγμή μετάνοια γιατι θά τους έγούριζα. 'Υστερα όμως, όταν χορήγημα μαζί, μέθιστα τόσο μέσα στους στροβιλισμούς του χορού, πού λησιμόνησα τις τύψεις μου. Τά λησιμόνησα όλα...

Την άπείτα στα μάτια και της ψιθύριζα : — Άπόψε... μοί τό όρκίζεσαι ; — Ναι Ζάκ... σου τό όρκίζομαι !.. Καί όμως δέν μπόρεσε να καταναζήση ή δειλία της...

*Ακουσα στο δρόμο κρότο άμαξιοΐ. Νά είναι ή Λιάνα ; Πώς χτυπάει ή φτωχή μου καρδιά !

(Απ' τό 'Ημερολόγιο του Ζάκ Μονέλ)

Τό μεσημέρι

*'Ηρθε !.. *'Ηρθε φέρνοντάς μου την χαρά, την άνοιξι, τό φως, τόν έρωτα !

Στά χείρα μου έχει μείνει άκόμη τό άρωμα των μαλλιών της... Στ' αυτιά μου ήχοϊν άκόμη τά λόγια της.

— Ζάκ, πίστεψέ με, τό άποφάσισα, θά γίνω δική σου, δική σου. Δέν μπορώ πιά, νοιώθω τό κριμα να με πνίγη. Ντρέτομαι τόν έαυτό μου για την συμπεριφορά μου άπέναντι του 'Ερνέστου.

— Κι' όμως, είσαι τόσο δειλή, άγάπη μου, τής είπα.

— Όχι Ζάκ, τό άποφάσισα. *Επιγα σήμερα, χωρίς να του πώ τίποτα. Παρακαλώ τό Θεό να μ'έχη παρακολουθήσει, να με δη, να τό μάθη όλα. *Έτσι θ' άποφασίστην τό βασανιστήριο να του τά πώ έγώ ή ίδια. (*Ακολουθεί)

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΔΕΣ

ΤΟ ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

*Ο κ. Πιτοϊκόκος παραπονείται στο φίλο του :

— Ξέρεις, ή γυναϊκά μου είχε πολύ μορφωμένη, πολύ άνεπτυγμένη. Ξέρει τόσα πράγματα κι' αυτό... με στενοχωρεί.

— Πώς ; Δέν καταλαβαίνω.

— Νά ! Χθές ήταν ή επέτειος του θανάτου του Χριστοφόρου Κολόμβου. Καί επειδή δέν έπαρέθεκα στην ιστορία του αύγου του Κολόμβου πού μοί διηγείτο για να μου δώση να καταλάβω μοί έσπασε δύο αυγά στο κεφάλι !..

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

Τά δώρα των άγριων. Η σφαγμένη κέρη. *Ήταν ό τρυφερότερος παπός άπ' όσους έχω φάει στη ζωή μου ! > Λυσώδης άμιλλα άνθρωποφαγίας. *Η μητέρα πού δαγκώνει από την μανία της ! *Ο άγριος πούφαγε τις γυναϊκες του ! κ. τ. λ. κ. τ. λ.

*Ο ιστορικός Γκαρά διηγείται τό εξής ανέκδοτο : Λίγον καιρό μετά τον τραγικό θάνατο του νεαρού έξορευτή του Σαιν-Φάλλ, ό πλοίαρχος Λοβέον άπεφάσισε να έπισκεφθή την γνήη των άνθρωποφαγών πού τον είχαν καταβροχθίσει. 'Επήγε πούγκρατι στην 'Ωκεανία και κατόρθωσε, άφού τους προσέφερε διάφορα πολύτιμα δώρα, να ποκτήση την έμπιστοσύνη των άγριών 'Ιθαγενών. Οι νεοτότεροι έπ' αυτούς όμολόγησαν ότι είχαν και οι ίδιοι λάβει μέρος στο φάγμα του Φάλλ, οι δέ νεώτεροι έκαμαν χίλιες δυό περιποιήσεις στους γάλλους ναυτικούς. (*Ο άγαθός Λοβέον έστρέψε με χαρά τά χείρα του, πεπεισμένος ότι μέχρι τέλους θά κατόρθωνε να εκπαιλήση τελείως τους άγριους άνθρωποφαγούς. Για να τό καταφέρει μάλιστα αυτό, άρχισε να συμβουλεύη τους 'Ιθαγενείς, και να τους κινηθεί τον λόγο του Θεού.

Τέλος, έφθασεν ή ήμερα πού θά έφαινε για να γυρίσει στην πατρίδα του. Απελαχέτησε λοιπόν τους άγριους φίλους του, άνέβηκε στο καράβι του μαζί με όλο τό πλήρωμα και ήταν έτοιμος να σηκώση την άγκυρα, όταν είδεν έξαφνα μιιά μεγάλη πυρόρα (λέμβου), να πλησιάζη. Μέσα στην πυρόρα βοσκούσαν οι άρχηγοί των άγριών, οι όποιοι του κοίβαλοσαν ένα δώρο>, τις άντάλλαγμα των δωρον τους είχε προσφέρει αυτός. Τό δώρο αυτό ονομάζοιτο οξ' ένα μεγάλο δέμα, τό όποιο με χίλιους δυό κότους άνέβασαν έως τό κατάστρωμα του πλοίου.

*Ο Λοβέον, πεοίεργος να δη τί περιεχέ το δέμα, διάταξε και τό άνοιξαν έμπρός του. Φαντάζεσθε δε την έκπληξη του όταν μεσ' από τό δέμα ξερόβησαν μπανόνες, καυδία, άλλα τριόα φρούτα, και τό... σωμα μιιάς καταχρηστούμενης νεαρής 'Ιθαγενούς !

Οι άνθρωποφαγοί εις άνταλλαγή των δίδωμάτων του, προσέφεραν στον Λοβέον την κόρη ενός από τους άρχηγούς του γά... να την φάη !..

Κάποτε, ό επίσκοπος του Κεμπέκ επεξεύρησε να κάμη περιοδεία στο έσωτερικό του ήμισυοίου τότε Καναδά. Τά 'Ιγρη του όμως άπολείθησαν. Σνευστήρη άπέκοσε έπιστολή από έντολίους Εύρωπαιούς, οι όποιοι έπήγαν πώς άνεπίσκοπ του. Άφού πεπληκλήθηκε κι' αυτή επί κάμποσον καιρό, ανήρτησε τέλος, μέσα σ' ένα δίσοο, μιιά δράκη άγριών. Οι Εύρωπαιοί περιεφύγαρον σταν άόχη της τό έσωτερικό του επίσκοπου και τον έκόνησαν μήπως τον είχε δει πουνερά.

Αν τον είδα !.. ανήρτησε αυτός. Τόν αναντήσαμε στην άοχη του δάσους πού τωών ήμερών πορείου...

— Α ! *'Οστε τον είδατε ! Τι άγριος, άνθρωπος αΐ !

— Ναι, γαι... ανάντησε ό άρχηγός των άγριών. Αυτός ήταν ό... τριγερότερος παπός άπ' όσους έχω... φάει στη ζωή μου !..

*Ο Φεοϊάν ντε Μαγγελάν διηγείται ότι κάποτε έφυγε να σκοποθή στον πόλεμο ό μοναχογιός μιιάς Βοαβιλιανης. *Υστερ' από λίγον καιρό ανελήθη αζιμαλώτος ό φρονός του, ό όποιος και άδηγήθη στην μητέρα του φονεθέντος βραβιλιανοΐ. Μόλις τον άντίκρυσε αυτή, κατέλήθη από τέτοιον μίσος εναντίον του ώστε ώμηρεν έναντό του, και τό ένογος με τό δόντια της ένα κομμάτι κρέας από την όμοπλάτη !..

*Ο αζιμαλώτος αυτός στήθηκε τυχερός. Κατόρθωσε να τό βάλη στα πόδια και να γλιτώση από τά δόντια της γομής ! *Όταν έβύρισε στους δικούς του, τούς έδειξε τά 'Ιγρη της δαγκωματίας πού έφερε σταν ώμο του, έξηγώντας τους ότι οι έχθροί του είχαν άποπειραθή να τον φάη ζωντανό ! *Ο δικό του, άκούοντάς τό αυτό, έβγαν ξξω φρεσάδι. Καί για να μη ήσπερήσουν σε άρρώστια από τούς έχθρούς του, απέφασισαν να καταβροχθίσουν και αυτοί τούς αζιμαλώτους πού θά έπαιαν ζωντανούς. *Έτσι και έγινε. Οι Βοαβιλιανοί πληροφρονηέντες τό πρόγμα έβαλαν σ' έντολίη την ίδια μέθοδο κ' έτσι επεπλήθη μεταξυ τους μιιά τριουπή άμιλλα... άνθρωποφαγίας πού διήκονεν επί πολλές γενεές !..

Κάποιοι ιεραπόστολοι, έδέχθη κάποτε την έπισκεπή ενός άρχηγού άγριών, ό όποιος του έδήλωσεν ότι επληθυόναν να προσληποθή στη Χριστιανική θρησκεία. *Ο ιεραπόστολος τον συνεζήγη για την απόφασή του αυτή, τού είπε όμως ότι, επειδή ό Χριστιανισμός άπαγορεύει την πολυγαμία, έπρεπε να μείνη ποθία με μιιά γυναϊκα, κι' έστρεφα να έλθη να βαγυιώθη.

*Υστερ' από λίγον καιρό ό άρχηγός Ξεαπαρονοοίσηκε στον ιεραπόστολο. — Πάτε μου, πού είπα, έμεινα με μιιά γυναϊκα μόνο. — Θαμιάσει τέκνον μου. Καί τις άλλες γυναϊκες σου τί τις έκαμες ; — Τις... έφαγα, πάτε μου ! ανήρτησε άπεξέκλιτα ό άγριος.

